

אורות השבת

גליון מס' 886

מנהל מערכות
רוב אברהם טריקי

בטאון הרבנות והמוסעה הדתית בא-ר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

פרשת השבוע
בראשית

יעור
רב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

מי ברא כל אלה

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ (בראשית א, א)
וכוונת כל המצוות שנאמן באלהינו ונודה אליו שהוא בראנו,
והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירתה הראשונה,
ואין אל עליון חפץ בתחוםים מלבד שידיע האדם יודה לאלהיו שבראו.
(חכ"ר ס)

חמשת אלפיים ושבע מאות ושבעים וחמש שנים אלו יומם לפלאי טבע
הבריאה. כדוגמת המשם הזרחות במזרחה בכל בוקר, וכל היום היא סובבת והולכת
בכדור הארץ עד שלפנות ערב תשקע בצד מערב. ואחר כך כל הלילה סובבת
והולכת כל כדור הארץ אשר תחת רגלוינו, עד שלמהות בבורק תשוב לאיתנה
למקור שזרחות ממשם, הוא צד מורה. מעולם לא איחרה ומועלם לא הקדימה
אפיקו ברגע אחד, והמחזרויות שלה מתנהלת ללא שינוי ובძוק מופתני אשר צריך
לעורר כל בעל נפש לעצור ולשאול 'מי ברא כל אלה!' הלא דבר הוא... ואיש שיט
מנהייג לביירא אשר מוניג את עולם ומוחדש בטובו בכל יום חמיד מעשה בראשית.
ברם זוקא בשלך הרוגל הופך לשבע אשר עלול לטשטש את הנם, שכן טבע
הוא באדם שאמנו מרגש בינו עד שהוא מרגיש בחסרוונו. כדוגמת אדם ברייא
אשר מעולם לא ידע חוליה מהו, שאינו יודע להעריך בחסיד הנadol אשר הקב"ה
עשה עימיו בכל עת ובכל שעה. אך לאחר שהוא נפל למשכב ח", או אז הוא נזכר
בערגה ובכיסופין בימים הטובים בהם הוא התהלך על רגלו ברייא ושלם משוחרר
מכל פחד ודאגה, ורק אז הוא מכיר בחסיד הנдол שהקב"ה עשה עמו בכל זאת
ימים.

ובאמת לכשנחבון נרא, שתורתנו הק' נתנה דגש מיוחד להודיה דוקא על
הדברים הטבעיים בזיהה, כדוגמת' הבאת ביכורים' אשר על האדם להביא את
ביבורי אדמתו לפני ה' ולהזרות עליהם לפני קהיל ועדת, כדבורי יש"י על הכתוב
'ענית ואמרת' (דברים כו, ה): לשון 'הרמת קול'. ועין מה שכחוב החינוך (מצפה חבו)
גב' שורש מצוה זו, זאת וועת, שבבעור הודהו ונברא העולם כלו, לדברי רבותינו
שאמרו 'בראשית' – בשביב' ביכורים שנקרו 'ראשית' נברא העולם.

ושוב מצענו כען זה מפורש בדברי המודרש (בראשית ובה א, ז): 'רב הונא בשם רב
מתנה אמר בזותות ג' דברים נברא העולם: בזותת חלה, ובזותת מעשרות, ובזותת
ביבורים. ומה טעם 'בראשית ברא אלקים' (במדבר טו, א), ואין ראשית אלא חלה
שנאמר 'ראשית עריסטוכיכ' (במדבר טו, ב). ואין ראשית אלא מעשרות, שנאמר
'ראשית דנרג' (דברים יט, ד). ואין ראשית אלא בקרים, שנאמר 'ראשית ביכורי'
אדמתה' (שמות כט, ט), עכ' לה הנה כי כן, הצד השווה בשלושת הדברים הללו, הוא
סמל הטבע. והקב"ה גילה חפציו שהאדם ירגע עצמו להזות עליהם, עד שבבעור
זה ברא את כל עולמו!

ובזה יאייר דברי רבי שמואן בר יהואי ז"ע (ברכות ז, ב): 'מיום שברא הקב"ה את
עולם לא היה אדם שהודה להקב"ה, עד שבאה לא והודו שנאמר הפעם אודה
את ה' (בראשית כט, ה), ופירש ר' ל' לפ' שראתה ברוח הקודש שיעקב מעמיד
שנים עשר שבטים, ולו ארבע נשים. כיוון שלילה בן רביעי, הודה על חלקה שלה
יותר מן החשבון המגיע לה, עכ' ל' וכעין והמש מבואר ברש"א שם, וזה לשונו:
'כבר ידעת שהבנים שנולדו לאלא קודם לדיד יהודה, היו שלשה. ובכולם נתנה
טעם בקריאת שמותם, אך בהודה לא נתנה טעם רק נתנה ההודה להשי"ת'.
הטושן דבר רב העיר במדורו 'אורות הכהורות'

העלון טעון גניזה.

דבר העורך

שנה ניסים ונפלאות

השנה שלנו תשפ"א נאמר עליה "תהא שינת פלאות
אראנ", מבאר הרבי מה הבדל בין "ニסים" ל"פלאות",
כשמהחולל רצף של "ニסים" הטענו יותר קים כל "נס"
מקיף את הטבע שהוא, אך ברצף של "פלאות" אין
צורך לשנות את מערכות הטבע, כי זה מצב נעלם יותר
שהנהגה מלמעלה מתחפה ל"פלאות" והטבע בטל
לగבורו מלא והוא. "הפלאה" מלשון "הבדלה" ההנהגה בפועל
נפכת להיות מובדלת לנגרי מגדרי הטבע, וזה שנאמרו
'כמי' צאtron מארץ מצרים אראנ נפלאות' שמכה לרצף
של "פלאות" בלשון ובאים כמו שאמרו חז"ל "פלאי פלאות"
כלומר שכל נס ופלא שיתהחש הוא יהיה פלאי ומפעלים
יותר מהנס הקדום שהוא לפניו, וכך הינה "וותחינה
עיניו בשונך לצין ברchromים" ניסים ונפלאות יותר מיציאת
מצרים.

הרב עוזיאל אדרי

רב הומנו הרופאי "טורקה"
ויק"ק שבטי ישראל' שמונה יא' בא-ר-שבע

לוח זמנים שבועי

	יום	שנת קדש																	
24.10.20	יום א' מוחשון	(23.10.20)	יום ב' מוחשון	(22.10.20)	יום ג' מוחשון	(21.10.20)	יום ד' מוחשון	(20.10.20)	יום א' מוחשון	(19.10.20)	יום ב' מוחשון	(18.10.20)	יום ג' מוחשון	(17.10.20)	יום ד' מוחשון	(16.10.20)	יום א' מוחשון	(15.10.20)	יום ב' מוחשון
5:40	5:39	5:38	5:37	5:36	5:35	5:34													
5:47	5:46	5:45	5:44	5:43	5:42	5:41													
6:53	6:52	6:52	6:51	6:50	6:49	6:48													
9:02	9:02	9:01	9:01	9:01	9:00	9:00													
9:36	9:36	9:35	9:35	9:35	9:34	9:34													
10:32	10:32	10:32	10:32	10:31	10:31	10:31													
12:25	12:25	12:26	12:26	12:26	12:26	12:26													
12:56	12:56	12:56	12:56	12:56	12:56	12:56													
17:05	17:06	17:07	17:08	17:08	17:09	17:10													
18:01	18:02	18:03	18:04	18:05	18:06	18:08													
18:15	18:16	18:17	18:18	18:19	18:20	18:21													

שבט טבריבון
המולד ליל שבת קדש בעשיה 4.23.
ראש חודש מוחשון ביום ראשון ושני העבע"ט.

זמן הדלקת הנרות

בראשית השבוע:	מהר חודש	הפטורה:
17:50		כניסת השבת:
18:40		יציאת השבת:
19:18		רבנן תם:

אורות הקשרות

אורות הפרשה

כי אל השלשה הקדומים נתנו לה מן הרואי, וזה יזכיר על הראי וצריכה לחתת הדראה עלי'..., עכ' ל. וכיוצא בו מפורש במדרש רבה (בראשית טס) באורך, עי' ש. ועין מהרש"א (טס). וכבר תמהו רבינו מן המפרשים, וכי עד שבאה לא היה מי שהודה להקב"ה, והרי כבר אדם הראשון בהתקדש לעלי השבת הראשונה אמר 'זומור שיר ליטם' השבת טוב להודות לה' ולומר לשם עליון, כמוobar באבות דרכיו נתן (פרק א). וכן מצינו לנו שהודה להקב"ה, שאמר 'ברוך ה' אלוקי שם' (בראשית ט, ט), וכן הוא אגלו אברהム 'הרימות' ידי אל ה' (בראשית י, ב), וזה לשון שירה כמבואר במדרש רבה (טס), עי' ש.

ואמנם במקומות אחר ביארנו עניין זה בטוב טעם ודעת. מכל מקום על פי האמור לעיל, יש לנו להסביר נזכר נספ'. שכן הרואה יראה שככל אבות העולם הנזכרים, החוזו לה' על ניסים שנעשו למעלה מן הטבע, כדוגמת נה שניצל מה抿ול בדרכך ניסית מופלאה. וכן אברהム אבינו, שהצליחו ה' במלחמות המלכים וכו'. מה שמיין כן לאה, אשר הודה לה' על לדת היהודיה, שהוא דבר שכמי שאשה תלד ארבעה בניים בלבד נס. עם כל זה ראתה לאה, שנג' הדבר הטבוי ביותר הוא 'נס' שציריך להודות עלי'. וזה עומק דברי ושב'! שאמר מום שבראו הקב"ה את עולמו לא היה למי שהודה לה' עד שבאה לאה, ורוצה לומר שלאה היהתה הדראה שילימה שליחותם לעולם כי יש להתחייב לדרכי הטבע כמו נס ממש.

ומעתה בין דברי החרוגים ריב"ע על הפסוק 'הודה אתה יודוך אחיך' (בראשית טס, ח), וזה לשונו: 'ויתקרן יהודאין על שמי', רוצה לומר 'יהודים' נקרא על שם יהודה ולא על שם שאר השבטים. עיין להאמנו בעל חזושי הר"י' שוכח בעל פי זה, שככל יהודי ציריך לדעת להודות לה' מתוך הכרה שכל מה שהוא לוכז זה יותר ממה שמניע לו, שהרי על נקראשמו יהודיה מבואר בריש' (טס), עכת' ד. ולפי דברינו, יש להסביר שהכרה זו צריכה להיות לא רק על מעשה ניסים, אלא גם על הדבר הטבוי ביותר כדוגמת ליחות הבנים או חנבת השدة.

וזה עומק דברי הרמב"ן הנ' בפתח דברינו - 'שאן אל עליון חפץ

בתחthonים מלבד שידיע האדם ויודה לאלהיו שבראו... והוא כוונת

היעירה!

כשנתים לפני פטירתו הובהל ממן מאור ישראל צוק' לחדור הנותוחים בבית חולין הדסה לעבור טיפול בחוף ומסוכך בגבו על פיעצת רופאי, ספרוי מאור ישואל - דורשי', כבר היה ערוך ומוכן לדפוס, אך ממן ביקש לעכב את הדפסתו עד אשר יתחלם מהנition וחוור לאיתנו, בהפטירו כי ברצונו להגשו כמנחת תודה לה' על החולתו. וכן מיד לאחר שהחטאוש מהנition ושב להכרתו, קרא למוציאו לאור וציווה עליו להדפיס את הספר ולהפיצו ליכוי הרבים. ובשיעורו הראשון במושג' שבבלוין, פתח בחזרונות בפסוקי שבחו-הודי-ה להשי' ת, ואמר: 'מה אשיב לה' כל תנומלוה עלי', על אשר גמלני וריפה אותו רפואה שלמה ולאט את הנני שב לאיתנו בעורת ה', ללמד וללמוד ולכתוב עוד חזושים כדי לזכות את הרבים, להגדיל תורה ולהקדירה!

בגבורת הארץ על כל עולם

הרב יהודה דרעי

הרבי הראשי וראב"ד בא"ר-שבע

הרבתות והטועזה הדתית בא"ר שבע
מחלקת הקשרות

הוספה להשגהה
"פיצה גלייז'"ה
שדרות ירושלים 2, בא"ר-שבע.

**ואהיום אין לנו שום ביקוח ואחריות
על המוצאים הנזקרים בעסק הניל'**

עזרה זבורי נבראו בין המשמשות

כתב בספר 'דור חים' למהר' למפראג' ע"א שכל הדברים שנבראו בין המשמשות הם בגדר של מעלה מדרך הטבע. כדאיתא במסכת אבות (ט' ה' מ') עשרה דברים נבראו בערב שבת בין המשמשות, ואלו הן: פ' הארץ, ופי הbara, ופי האtan, והקשת, והטמן, והשמיר, והכתב, והמכתה, והלוחות יש אומרים. אף המזיקין, וקובורות של משה, והאליל אל אברהם אבינו. יש אומרים, אף צבת בצבת עשויה

יש מוגה לבריה

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ (א, א). כתוב המדרש כשם שהבת מודיע על הבניה, והבגד מודיע על האור, והדلت העל הנגר, כך העולם מודיע על הקב"ה שהוא בראו.

יראת שמים

ויאמר אלקים יהי רקי' בטעון הימים והי מבדי בין מים למים' (א). מפרש רשי"ז חיק'r הרקי', ש愧 על פי שנבראו שמים בימי הראשון, עדין תוי לחים וקרשו מגערת הקב"ה. ואמר האדמוני החיזוני הרוי"מ, מגור זע"א, מכאן מקור הבוטי "יראת שמים". שכן הראשונים שגלו יראה מפני הקב"ה היו השמים.

להכיר את העולם

ויעש אלקים את הרקי' ויבול בין המים אשר מתחת לרקי' ובין המים אשר מעל לרקי' ויהי כן' (א, ז). אמר הגה' ק' רבי זאב ולפ' מסטריקוב זע"א, לתלמידיו שואלים אתם אין אפשר לחזות ולהתকים בעולם רע כל כך, התשובה היא אתם איןכם טובים כל כך כדי שתתמהם חווים, והעולם איט רע כל כך כי שאים אתם מאמין. אם תלמדו להכיר את עצמכם, תלמדו להכיר גם את העולם.

לכ"י ומטעט עצמן

ויעש אלקים את שני המאות הגדלים את המאוור הגדל למלשת היום ואת המאוור הקטן למלשת הלילה ואת הכוכבים' (א, ט). אמר האדמוני ר' רבי אברהם מסלונים זע"א, קל לו לאדם להנמי' עצמו מפני מיגודו ממן, והוא אפילו גם מסוגל לסביר ולהתכווף בפניי מישקון ממן, אבל מה שבאמת קשה לנו, זה להכיניע את עצמו מפני חברו השווה לו.

תעוני נן העד

ונגר יצא מעין להשkont את הנן ומשם יفرد והיה לארבעה ראשי' (ב, ב). אמר הגה' ק' רבי עקיבא יוסף מפולנה זע"א בעל התולדות עקיב' יוסף', תלמידו של הב羞' ט אין לרשותם גיהנם יותר גדול מאשר אם מכנים אותם לבן עת, שם אין שום אפשרות אכילה ושתייה ותאות העולם הזה, רק הצדיקים יושבים שם ועתורתיהם בריאותם, ומתענגים ומתעדנים בתענגת תורה ותפילה. ומה שהוא עוגן לצדיים הוא נגע לרשותם.

הגן העדן והגיהנים

אמר הנה' ק' 'ונגר יצא מעין להשkont את הגן ומשם יורד והוא לא רשות ראיים' (ב, ב). אמר הגה' ק' רבי נפתלי מרופשץ זע"א, מן ההרין והשכל היה שהגן עדן וגיהנום יהיו ק' מים בעולם הזה, לעמץ יראו הבורות איך מקבלים הצדיקים שכר על צדוקותם, וילמהו מוסר מעונשם של הרשעים על רשעותם. אלא שצדקה עשה עמו הקב"ה שלא כן הדבira. לו רואו הבורות אדם רשות שיהיה מסתיר את רשותו והיה מוחק בעיניהם לאחד מל' צדיים נלקח ליגעניהם, אז שיוציאו אדם צדיק ונטר שיהיה מסתיר את צדקוות וחויבותו לרשות נכסם לבן עת, הי' באים בטענות כלפי מעלה ואומרים אין דין ואין דין, רק הסטי' הקב"ה הדין דין אמרת לאמיתו את הגן עון והגיהנים מעין הבורות, מפני שעינם יודעים לדוחש במופלא ובמקוסה מהם.

לבולע את העולם

ויתרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאונה הוא לעיניים ונחמד העץ להשכיל ותיקח מפורי ותאכל ותיתן גם לאישה עמה ויאכל' (ג, ג). ואומר מון ה'חפץ חים' זע"א יש אדם שהתאונה שלו שכאו להוט אחר מאכלים טובים, יש המסתפק בלחם צר ומיים לחץ ובכלל שייכל למלאות תאונות בלחהודה במלאושים קרים. יש מי שמקן לוטור על שניהם לא מאכלים טובים ולא מלאושים קרים אלא הוא שוחר הרע פיתה את חווה שאם תשמע לעצמו, היא הנחש שהוא היצר הרע לא תסתפק בטעות ולוטור על דבר אחד משלוות תאונות לא תצטרך להציג רק דבר אחר. אלא על ידי אכילה מעץ הדעת, היא אלו כדי להציג הרע יוציא ריקם. ואלה את כל המותרות התאונות ותענוגות העולם הזה בבחת שטוב העץ למאכל' התאונה למלבושים מוכדים ויקרים, 'ו'חמוד העץ להשכיל' העתואה לשוחר מדע השכלה ולמודי חכמה.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משלחנו של
מורנו המכרא דarterא
הגאון הגadol רבי יהודה דרעי שליט"א

מהלכות "לפני עור"

ואיסור מסיע בידי עוברי עבירה

ש - האם יש מניעה ממשום "לפני עור" למכור לישראל או להוציאו
לו דבר של איסור?

ת - אסור ממשום "לפני עור" להוציאו לאכלו, אפילו שהוא מושיט לו משלו ואצלו כשותון או מוכך לו, ובגלל שלא היה יכול להשיט ממקום אחר כגון ירושלים מעברו השמי של הנهر והושיט לו את זו. אבל סתם ירושלים שאיתו חדש, או לחילופין אפילו שהוא חדש אין שיש בידו להשיג את האיסור עצמו, אינו עובר עליו ממשום לפני עור.

ש - המכשיל את חבירו ללא כוונת דין האם עובר עליו ממשום "לפני עור"?

ת - יש מי שחייב,داع"ג דבכל התורה כל מה שוגת לאו בעי כפורה, נ"מ שאמני לאו לפני עור אשר לא אסורה תורה אלא כשותון מכשול" לפניו העור בכונתוazon להכשילו, אבל כל שוגר למכלול בשוגר באופן שלא תמכין להכשילו אין בו ממשום לפני עור, וכל שכן, כשהזהירו מואיש וגו' התנה עמו בפרישת שלא יעבור על האיסור.

ש - במקומות שאין איסור "לפני עור" נהוג בו האם יש לאסור מדרבנן ממשום "מסיע" בידי עוברי עבירה.

ת - יש מרבותינו הסוברים, שבכל מקום שאין איסור "לפני עור" נהוג בו, הרי שהוא מותר למומי ואפשר איסור "מסיע" אין בו. אך לעומת זאת הריש והתוט, אסור לסייע בידי עוברי עבירה אף כי יכול לעשיות העבירה בily הסיווע, שהרי הוא מחויב להפרישו וכ"ש שלא לסייע ביזו. ואף שהרמ"א הביא את שותי הדעות הללו, מ"מ כתבו האוחזים שעיקר דעתו כשיטת המקיפים אלא שבעל נשיכח על עצמו. וכך גם לשיטת המומחים, אפשר שאינו עובר ממשום "מסיע" אלא באופן מושתת לרשות בשבת או כשמוכניס לתוכו פיו שמשם יושב בבהזאה מושתת בשעת מעשה העבירה בגין מאכל של אישור, אבל כל שהייה הסיע קודם מעשה העבירה אין בו ממשום איסור מסיע. וכן אפשר שאינו עובר ממשום "מסיע" אלא כשההעבירה ונשית בגוף הנדר שנותן לו, אבל כל שנותן לו מטבח קנה בו דו דבר של אישור אין בזה ממשום אישור מסיע, אפילו שהוא מומר וחשוד. וכן כן אפשר שאינו עובר ממשום "מסיע" אלא באופן שבחדאי יעבור על האיסור, אבל כל שיש ספק אין בזה ממשום מסיע.

ש - האם יש איסור "מסיע" גם באופן שהדבר כרוך בהפסד ממונו.

ת - יש מן הפסוקים שחייב שאע"פ שאמור מ"ש בידיו למוחות והואנו מוחה הוא נתפס באותו עין, מכל מקום בדבר שיש חשש טכונה או שצורך להזיא ממו על זה אין צורך למחות וכן פסק הרמ"א. והואיל ולעת רבים מהנפרשיים איסור "מסיע" הוא מдин "תונואה", נמצא שלא אסור חכמים לסייע בידי עוברי עבירה מל שהדבר כרוך בהפסד ממונו. וכן יש מרבותינו האוחזים שצירפו סבורה זו ולקל בהשורת בית למלחי שבת שכן אם לאסור עליו יפסיד את דמי השכירות, ומטעם זה מצאו לנו שהתירו סייע באיסורים שונים, כגון בעקב מכתסה להמשיך במלאתנו מריח' ועד תב' שאסור בכיבוט, וכל ליצוא בזה.

ש - האם יש מקום לאסור השכורת בית למלחי שבת ממשום "לפני עור" או ממשום "מסיע".

ת - לפי הנראה מכל האמור, אין מניעה להשכיר בית למלחי שבת ואין לחוש בזה - הן לאיסור תורה ממשום "לפני עור" וכן לאיסור דרבנן ממשום "מסיע". ומכל מקום בעל נפש הרוצה להחמיר על עצמו, תבוא עליו ברכה.

במלאת 7 שנים לעלייתו בשורה השמיימה

של מרון מלכא,
ערשת ראשנו ותפארתינו הראשל"צ

מרן רבנו

עובדיה יוסף זכוקלה"ה

לנצל כל רגע

הישיבה המובהרתسئل שאל שורותיה הצטרכן מלכא, הייתה ישיבת "פורות יוסף" בעיר העתיקה, ישיבה שיסודה גזיל עולם ולמה בה כל הגודלים המפוארים של יהדות הארץ. זו היהת השיבה הנוחשת ביותר באזותם זמינים בעולם התורה הספרדי, והנהיגו אותה מרון ורבנן, ארץ הלבנון. הרבה למד בחברת תלמידים שפער הגילאים בין לבניהם היה גדול מאד. וכל זאת לא הפך לעמיה לנצח עולמי, ושם גם להעמיק בצדאותם בים התורה ולדלות פנינים יקרים שהפליאו את כל חבריו. בית היוזר לתורה ולתעודה עיצב את השקפת עולם, ושם גם ניצול הזמן שלו היה לשם דבר בקרבת תלמידי "פורות יוסף". כולם ידעו שאין הוא מבטל אף לא רגע מלמדו. בכל אורחות וגילים היו לראות אותו בחברת הגמורה. הוא נג להבאה עמו מדי יום מסכת בבא קמא ולימוד בכל ארוכה דג'מורא. כן, כעבור תקופה קצרה, ערך שם את סיום המוסכת הראשונה, שכולה נלמדה בזמן האוכל.

למוד סביב השעון

לليمוח הטהור והרצוף נתן לקשר פסוקים ואמרות חז"ל ריבים המתיחסים לעסוק התורה. הוא קיים "והגית בו יומם ולילה" כפשווט. חבריו מספרים על שיטם של התמודדה עצומה עד מגיל צערו הוא עשהليلות כדיים בלימוד ורצוף, איט מתהשכ卜 במוחוגי השעון הנעים קדימה. הלימוד המתתקה היה ערבית, עד כי השכיח ממנה כל ענין אחר. לימוד ספר על ניצול הזמן המקסימלי שעילו הקפיד באופן מופלא: "בלילות שבת, כשהייתי נער צער, הייתי ממתן לעירכת הקידוש ומצר על איבוד הזמן, חבל היה לי לבטל את הדקות היקרות שהלכו על איבוד הזמן. חבל היה לי לבטל את הדקות היקרות שהלכו על איבוד כאשר היו ערכיטים את השולחן לקודש ולאחר מכך, עד שהתהיישבו לסעודה השבת, لكن תמיד החזקתי בידי גمرا, ובינתיים הייתי מוסים ללימוד עמוד וא שיטים, עד כמה שהספקתי. בינוים היו המוסבים מוזמירים שלום עליכם" ו"אשת חיל", ובזמן זה הספקתי למדוד עמוד נסף. כך צברתי מסכתות שלמות של למד למשך שולחן בלילה שבת לאורך השנים". ניצול הזמן הlein והמשך גם בעית המתנית לאוטובוס, חלפו על פניו מספר אוטובוסים שהיה אמרום להביא אותו לעיר, אך הוא, הש��ע בלימוד ברכיך רב, לא שם לב לכך ועדין המתינו בבחינה. לאחר שפעמים אלה לאוטובוסים כן, גם כאשר כבר הקים בית בישראל. באתוך הפעמים עלה לאוטובוס והתיישב לידי ובസוף הנטיעה אף הגישה לו את הסלים...

תורה בכל McCabe

בדולתו המديدة בתורה באה לו מכוח שקידות המופלא והמיוחדת במיניה. עד בהיותו ילד היה למד בכלليلת בית בבית המדרש ובבית השעה מאוחרת באחד הלילות נעל אחוי את דלת הבית, וכשהשכבר היה כו' כולם נתונם בשניה עמקה ולא שמעו אותו נוקש על הדלת בלילה ברירה נשאר כל הלילה בחוץ. אך לא נער כמותו יתבטל. הוא עמד ולמד תורה לאור הלבנה עד שהAIR הבוקר ואבוי קם לתפילה שחרית. בעומק אחרית, בלילה חורף סוער, ישב למדוד. לפתע החל הגג דולף ממי גשימים. נטל הרוב מזון, הניח אותו על ראשו כמנגן מהגשם והמשין לעסוק בתורה, למד מסוף נכבד של דפי גمرا. כשההמזהן היה סופג במים, הוא החליף אותו באחר ושב לילמוד...

ירצון שוכתו של מרון זכוכלה"ה
תגונ בעד כל עם ישראל אמן ואמן.

הכנסת כלֶה

הצדיק רבי זושא מאנפיולי, מותלמיידי המנדי ממורוטיש, היה ידוע כעני מודע. חיו היו קודש לTORAH ולבנותה, וככלתת של בני ביתו ליהה על יהודים טובים שישים להם מפעם לפעם במזון ובבלבוש.

רבי זושא מעולם לא התלונן על מזבו. מועלם לא בקש עזרה ולא פשtier. אם יש מי שambilחן ונוטן בili שיעוררו — מה טוב, ולא — ה' יעזוז.

חלפו השנים ובעיה קשה החלה מהטריד את בני משפטחו. בת היתה לרבוי זושא, נערה עדינה, משכלת בעלת מידות טובות, שנדרה והתברורה והגיעה לפרכחה. אך בתאות מים — מערה שבגדיה מוטלאים ונדינה הגונה אין לה — מי יקחנה לאשה?

אשרו של רבוי זושא החלה להאי בבעלה. ייש לעשות מעשה, היתה אומrette לו. "אסור לך להזיז את בתנו המצווינית. היא עוד עלולה לשבת ברוקחתה עד שילבין ראשה. למה לא תצא לבקש עזרה מהחינו בניי-ישראל?". כך דיברה על לבו של בעל החיציק שוב ושוב, עד שנאנך לשמעו בקולה.

קשה היה המעשה לרבי זושא ורופא ממנצ'נו, אולם מוצאו אחר אין. יום אחד, לאחר שהתפלל תפילה חרירית, שכר עגלת וצאה לדרכ, לקבץ כסף מוצלח כלל עיקר. אינו מפציר ומבקש. למעשה — אינו פוחח פה. אשיים שהבחינו לנוינו — מה טוב, ואחריהם לא פלו לא ידעו שאושף הוא ליחנסטי-כללה.

הימים חולפים, והסוכומים שקיבץ רבוי זושא דלים מאוד. בקשרו רבי זושא מסתיר את דמי הנסעה. הוא מכיסים הס את דמי הנסעה. עבר מישוב לישוב, והתקדמות ממשית אין. בקורס פנס את הצדיק המפוזרים רבי פינחס. שוחחו השניים בדברי תורה וחסידות רבי פינחס שאל לסייע בו. רבי זושא ענה, שהוא טרוד במצוות הכנסת-כללה.

"מי הכהלי?", התענין ר' פינחס. "בתי הבוגרת", ענה רבי זושא. "היא הנגינה לפרקה ונדינה אין לה השראה".

הצדיק מקורייך התענין על מידת הצלחותו של רעהו עד כה, ומזה מאוד גילה, שכן בידו אפילו סכום התחלתי. מה עשה הצדיק? ביום ששב כסה, צרדים במטבחת ונתנים לרובי זושא. "חידל להסתובב בדורכים ללא תועלת. הנה לך הכסום הדורש כロー", אמר לו.

בדרכם, עצר הרכב את העגלת. באחת העיירות כדי לפוש מעת. עודם חונים, וכוקל צוחת אישה בוכיה הגע לאזוניהם. ירד רבי זושא מהעגלה ונפה עבר הקול. במורוד הרחוב עמדת אשה, בוכיה וטיפחת, וסביבת עמודים אנשים ומכביםים בה ברchromot.

האשה בוכה ונספרת שאיבודה

שבת בראשית

להיטיב החתימה לשנה טובה

בליל שמחת-TORAH תרצ"א אמר הרבי הר"ץ מליבאויטש עדין יכולם לחטוף ולעשות תשובה. בראש השנה כתובים, ביום היכורים חותמים, בהושענא רכה מוצאים 'פטקי חיים', ועד שבת בראשית אין הם יוצאים מן ההיכל.

מקור השפע לכל השנה

הבעש"ט הקדוש אומר שבת בראשית היא מקור השפע של השנה, כל ימות השנה מקבלים שפע וחיזות משבת בראשית הן ימות החול, וכן השבתות והמועדים, וגם המועדים הפרטיטים של כל אדם השמחות המשפחתיות שבאו עליו לטובה וברכה בשנה החדשה. כולם 'מקבלים' משבת בראשית שבאותה שנה.

השגה פרטית לכל השנה

אמור רבי משה ליב מסאסוב זע"א, "בראשית" דבר ראשון יהוד צריך לדעת כי "ברא אלקים את השמים ואת הארץ", שיש עלי השגה פרטית בכל השנה כולה וזה מלמעלה מנחתת את העולם, ואין הדברים מונחים חלילה מעצם.

ברכה לכל השנה

שבת בראשית היה האדמו"ר ה'צמ"ח-צדק' זע"א, מוג להאריך בקריאת 'שניהם מקרא' אחד תרגום' באמות, שכפי שהאדם מצבב את עצמו בשבת בראשית כך הולכת כל השנה, שמשיג ברכה לכל השנה.

שפע רב בנסיבות וברוחניות

הרבי אומר שבת בראשית אינה כלל השבתות, או אפילו כמו כל שבת מברכים, אלא היא עניין אחר למגורי עניין כלל. וכך אדם קובע את התנהגו בשבת בראשית בשפע ובמהרבה, בא השפע זהה וההרחבה לדי בטוי בכל השנה כולה, בכל העניינים שמצטרך להם במשך השנה בשפע רב ובהרבה בנסיבות וברוחניות וזה גם הטעם למונוג' ישראל, שנוגג ישראל תורה היא להוסף בשבת בראשית בענייני שמחה יותר מאשר השבחות, משום שבת זו היא שבת כללית, שודך העמדה בה מגעת לכל השנה כולה.

בראשית שש המעלות

אומר הגרא"ם מאילנה דע"ה האמילה 'בראשית' רוחמת לשש המעלות החשובות ביותר הדוחשות לאדם, "בראשית" ראשית תיבות "ב'יטחן רצון אהבה שתיקה יראה תורה".

שבת שלום

ארנק ובו 300 רובלים. היה זה כל כספה שאספה בדייעט בעשרות שנים ארוכות, עברו בתה העומדת להישא. עתה התבטל השידוך. מירירה האישה בככי מר.

רבי זושא האזין לדיבער בלבם המפסכנה, ולייבו כממר בקירבו. מיד נזכר שבכיסו מומן בדיק הסכם בו נקבה האישה. הוא פנה אליה בקראהו: "אל תבכי, אשה, אחזר לך את אביתך".

נהרת גיל נשפכה על פyi האשה, והיא חלה משבחת את רבי זושא, משיב ה'יאבידה', על יישרו וטוב' ליבו.

רבי זושא האזיא את צורו, פתח את המפתחות והחל למלוט בפניה את השורות: חמישים רובלים, חמאתים, מאתים וחמישים נאה, והפסיק למונת. "את החמישים הנתרים לא אתן לך", אמר. "שלוי".

האשה נמלאה פלאה, מה פשר הדבר? אס רוצה הוא דמייריה, תיתן לו כנוה רובלים. אך מודע לא ישיב לה את האבודה בשלימותה? נסתה בעינות לבקשו להשיב לה את כספה, וכשתחתקע שרב זושא שעמד בסיטרבו, החלה חרפה ולגדפו. קרל החופים הצרוף אף הוא ליווכו עם היהודי הזר שעשה מעשה אשר לא ייעשה.

לא חלפו דקות מעטות, ורבי זושא מצא עצמו בבתי-הבד אצל הרוב

המקומי. האשה היורשתה את טענותיה כלפי רבי זושא שהחלה להשיריר חלק מאבידתה בידו. הרוב פסק, ככובן, שעלה רבי זושא למסור לה את יתרת הכסף, בעוד נזף בו בחומרה על מעשיו. בילכו גם תמה הרב על היהודי, שנראה חסיד כתלמיד-חכם, על התנהגותו.

לימים ביקר רבי פינחס מקרים באוטו מוקם, והთארה אצל הרוב המארה, שלא היה מון החסידים, ספר לו על הדין שבא לפניו ואך הביע את תמיותו כיצד מותנהג כך. רבי פינחס קישר את הפרסים אחד לאחד והבין את הנעשה. "אבוי לנו!", קרא. "הרי היה זה רבי זושא מאנפיולי. הוא לא השיב אבידה, אלא אתן לך לאלה אל כל כספו, מתוך רחמנונת!".

הרב התרגעל מאדו ונגדול משוער של רבי זושא. הדברים השפיעו עליו כל כך עד ש החליט לבלבו לנסוע למזרעיש, אל המגיד הגדול. בחר ר rabbi פגש את... רבי זושא. הוא מירר להתנצל בפניו על שגרע בו בשעתו, אך ביקש בין לשם מה עשה את כל העניין סביר חמישים הרובלים.

רבי זושא נאלח להסביר לו את מנייעו: "בשחורתלתי לספר את הכסף שעמדתי לתה לאשה, החל רגשות התנשאות מציגים את לבי על גודל המעשה שעשית, لكن החלטתי להשיריר בידי חכישים וובלבים. כך זכיתי להרפהות ולידים — כמlıklar ננד להחישת הנאהה שעלה בלביבי"....

לעלוי נשمة
הרב יוסף שלמה טרקי ז"ל
בד פליה ז"ל
והרבנית רחל טרקי ע"ה
בת סמי' ז"ל
ת.ג.צ.ב.ה.

